

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Constitutiones Variorum Pontificum in præcedentibus Editionibus
desideratas, summoque studio hinc inde conquisitas complectens

Luxemburgi, 1741

1. Æquum reputamus &c. S. Pius Quintus Pontifex Abbatiam
Floressiensem, Ordinis Præmonstratensis, in Diœcesi Namurcensi, à
Prædecessore Pio Quarto destinata pro dote Episcopatus Namurcensis
anno ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74514](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74514)

que juris & facti remedia opportuna compellendi, cæteraque in præmissis & circa ea necessaria, & opportuna faciendi & exequendi, plenam & liberam licentiam & facultatem concedere valeatis, vobis similiter indulgemus. Proviso quod pecuniæ alienationibus & distractionibus hujusmodi provenientes, in redemptionem prædictam, & nullos alios usus integrè & bona fide omnino convertantur. Non obstantibus præmissis, ac fere Symmachi, ac Pauli II. de rebus Ecclesiæ non alienandis, & alienatis revocandis, nec non Bonifacii VIII. Romanorum Pontificum, Prædecessorum nostrorum de una, & in Concilio generali edita, de duabus dietis, aliisque Apostolicis, ac in Provincialibus & Synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus constitutionibus & ordinationibus, ac Ecclesiarum, Monasteriorum, Conventuum, Ordinum, Hospitalium, Militiarum, & locorum præfatorum, juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis & consuetudinibus, stabilimentis, usibus & naturis, privilegiis quoque, indultis, & Litteris Apostolicis, Ecclesiis, eorumque Præfulibus, Capitulis, Conventibus, Collegiis, Superioribus & Personis, per quoscumque Romanos Pontifices Prædecessores nostros, ac Nos ac dictam Sedem, & motu proprio, & ex certa scientia, & de Apostolica Potestatis plenitudine, & consistorialiter, nec non consideratione, intuitu, contemplatione, ad instantiam Regum, Ducum, & aliorum Principum, ac alias sub quibuscumque tenoribus & formis, ac cum quibuscumque sententiis & decretis concessis, confirmatis & innovatis, etiam quascumque similes alienationes fieri specialiter & expressè prohibentibus, & quacumque causa pro tempore factas, omnino annullantibus.

Quibus, omnibus etiam pro sufficienti illorum derogatione alias, eorumque totis tenoribus specialis, specifica & expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per regulas generales idem importantes, mentio seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret; tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum insererentur præsentibus, pro sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permanens, hac vice duntaxat harum serie specialiter & expressè derogamus, contrariis non obstantibus quibuscumque. Aut si Archiepiscopis, Episcopis, Abbatibus, & Ecclesiis, Capitulis, Collegiis, singularibus personis dicti Cleri communiter vel divisim ab Apostolica sit Sede indultum, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint per Litteras Apostolicas, non facientes plenam & expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem.

Quod si omnes in his exequendis nequiveritis interesse, aut aliquem vestrum à Curia Regia abesse contigerit: duo vestrum conjunctim ea nihilominus exequi valeant, vobis etenim, si pro Ecclesiarum utilitate & negotiorum hujusmodi commodiori expeditione opportunum videbitur, ut aliquos Archiepiscopos, seu Episcopos, aut alios Prælatos similiter pietate, & religione præditos cum simili aut limitata potestate, ad præmissa omnia & singula tractanda, & peragenda, loco vestri substituere, & subrogare valeatis, concedimus pariter & indulgemus.

Cæterum ut Status Ecclesiasticus prædictus universus valeat, sicut optamus, in plenitudine virium suarum conservari; omnes & singulos Archiepiscopos, Episcopos, Abbates, Capitula, Conventus, & singulares Personas dicti Cleri, quorum Ecclesiæ, Beneficia, & Loca dictam alienationem pro redemptione præmissa patiuntur, de mandato nostro moneatis, ut pro se quisque ita quotannis de proventu Ecclesiasticis compartientes, quam primum commodè fieri poterit, alienata redimere,

aut alia æquè utilia bona immobilia suis hujusmodi Ecclesiis, Beneficiis & Locis comparare curent cum effectu.

Præterea nostro nomine præfatum Carolum Regem hortemini & requiratis, ut pro ejus Pietate & Religione, ac conscientia suæ exoneratione majorum suorum, qui Ecclesiam sanctam rectam, Christi que patrimonium usque quaque auctum & illibatum sanctè & fideliter conservaverunt, Ecclesiasticæ indemnitati consulendo, meminerit has Ecclesiasticas jacturas, assignato ipsis Ecclesiis alio æquivalenti reditu, sicut priori edicto suo pollicitus est, & alias condigna satisfactione, ac regia liberalitate sarcire.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, sub anno Piscatoris, die decima septima Mensis Octobris millesimo quingentesimo sexagesimo quarto. Pontificatus nostri anno quinto.

Cæ. Glorierius.

PIUS QUINTUS.
PONTIFEX CCXXXIX.
ANNO DOMINI MDLXVI.

Pius antea dictus Antonius Chislerius ad Summum Pontificatum evexitur, Vir Religionis, ac pudicitia vindex, recti justique assertor, morum & disciplina restaurator, Evangelium S. Joannis in fine Missæ dici mandavit: post alia egregiè patrata, tandem vitam cum morte commutavit anno 1572. à Clemente XI. Sanctorum albo adscriptus (*Magni Bullarii Romani Tom. I. hujus Editionis Luxemb. 1727. fol. 189. App.*)

S. Pius Quintus Pontifex Abbatiam Floressiensem, Ordinis Præmonstratensis, in Diocesi Namurcensi, à Prædecessore Pio Quarto destinatam pro dote Episcopatus Namurcensis anno 1566. sub onere annuæ pensionis eximit, eidemque Episcopatu annectit Abbatiam S. Gerardi, seu Broniensem Ordinis S. Benedicti in eadem Diocesi.

I.
Ex Op.
Dipl. Mi-
raei Tom. 2.
pag. 1098.

PIUS EPISCOPUS.

Servus Servorum Dei ad perpetuam rei memoriam.

Æquum reputamus, & rationi consonum, ut ea, quæ de Romani Pontificis Gratia processerunt; licet ejus superveniente obitu Litteræ Apostolicæ desuper confectæ non fuerint, suum fortiantur effectum.

Dudum siquidem felicitis recordationis Pius Papa Quartus; Prædecessor noster, Provisiones Ecclesiarum, & Monasteriorum omnium tunc vacantium; & in antea vacaturorum, ordinationi, & dispositioni suæ reservavit, decernens ex tunc irritum & inane, si secus quid super his per quoscumque quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter, contigerit attentari.

Cumque postmodum Monasterium Sancti Gerardi in Brogues, Ordinis Sancti Benedicti, Namurcensis Diocesis, cui quondam Benedictus Mailly, ipsius Monasterii Abbas, dum viveret, præerat, per obitum dicti Benedicti Abbatis, qui extra Romanam Curiam diem suum clauserat ex-

tremum, vacavisset, & vacaret tunc, nullusque de illius provisione præter eundem Prædecessorem ea vice se introumittere potuisset, siue posset, reservatione & decreto obstitentibus supradictis.

Cumque idem Prædecessor aliàs, postquam piæ Memoriam Paulus Papa Quartus, etiam Prædecessor noster, ex certis rationabilibus tunc expressis causis Ecclesiam Sancti Albani in tunc Oppido Namurcensi, Leodiensis Diocesis, in Cathedrali cum Sede Episcopali, & Capitulari, Mensis, aliisque solitis prærogativis, & insigniis, ac nonnullis ejus Dignitatibus, nec non Canonicatibus, & Præbendis Apostolica Auctoritate erexerat: Ac illi dictum oppidum pro Civitate, & quamplura circumvicina loca à dicta Diocesi ad hunc effectum dismembrata pro sua Diocesi assignaverat, ac dictæ Mensæ Episcopali pro ejus dote unum trium millium Ducatorum auri de Camera ex certis decimis, fructibus, redditibus, & proventibus, per Nuntium suum illuc postmodum mittendum specificandis, & repartendis, ex tunc, prout ex ea die, & è contra, postquam specificatio, & repartitio hujusmodi factæ forent perpetuò:

Ac interim donec illæ fierent, suumque fortirentur effectum, & non ultra, alium mille, & quingentorum Ducatorum similium, redditus annuos per Charissimum in Christo Filium nostrum, tunc suum, Philippum Hispaniarum Regem Catholicum, qui etiam Namurei Comes, & aliarum illi vicinarum inferioris Germaniæ partium Dominus in temporalibus existebat, ex redditibus, quos ipse Philippus Rex ibi percipiebat, de ejusdem Philippi Regis consensu applicaverat.

Et deinde certas dismembrationes Bonorum à Monasteriis & Præposituris, sub ipsa Namurcensi Ecclesia, vel in ejus Diocesi consistentibus pro dote ipsius Ecclesiæ fieri mandaverat.

Volens pium & laudabile Pauli Prædecessoris institutum hujusmodi profectui, dictæque Mensæ Episcopali de congrua dote providere, & considerans, quod per dismembrationem Bonorum à Monasteriis hujusmodi cultus monasticus læderetur, per unionem verò alicujus Monasterii eidem Mensæ loco dictarum dismembrationum, Episcopus Monasterii sic uniti Curam accuratius gerere, continuis etiam ipsius Philippi Regis præcibus inductus, Monasterium Floressiense, Præmonstratensis Ordinis, olim Leodiensis, nunc verò Namurcensis Diocesis præfatarum, cujus fructus, redditus, & proventus ad quadringentos florenos auri in libris Camerae Apostolicæ taxati reperiebantur.

Ex tunc, prout cum primùm illud per cessum, vel decessum illius tunc Abbatis, etiam apud Sedem Apostolicam, aut aliàs quovis modo vacare contingeret, ac etiam si tunc quovis modo vacaret, nomine, titulo Abbatis, & Dignitate Abbatiali penitus ibi suppressis, eidem Mensæ Episcopali de Fratrum suorum, de quorum numero tunc eramus, consilio, dicta auctoritate perpetuò univisset, annexisset, & incorporasset.

Districte inhibendo dilectis Filiis, Conventui dicti Monasterii Floressiensis, ne vacatione illius adveniente ad Abbatis electionem procedere præsumerent, ac ex tunc, si secus super his à quocumque quavis auctoritate scienter vel ignoranter attentari contingeret, irritum & inane decernendo, prout in eorumdem Prædecessorum desuper confectis literis plenius continetur.

Et sicut ipse Philippus Rex eidem Pio, Prædecessori exponi fecerat, postmodum compertum esset, plurima alia tam virorum, quam mulierum Monasteria dicti Præmonstratensis Ordinis extra dictam Namurcensem Diocesim tam in Brabantia,

Clivia, & Gueldria, quam Francia, aliisque locis consentientia visitationi, & correctioni Abbatis pro tempore existentis dicti Monasterii Floressiensis subjacere, visitationemque hujusmodi juxta regularia instituta dicti Præmonstratensis Ordinis per Abbatem, Ordinem ipsum expressè professum, annis singulis fieri debere.

Quam visitationem si dictus Episcopus annuatim facere cogeretur, magna pars temporis in ea peregrinatione sibi in gregis sui periculum terenda esset, nec parva difficultas erga eum, dictum Ordinem non professum, Religiosos visitandi, & corrigendi maneret;

Et si, ut eadem expositio subjungebat, unio, annexio, & incorporatio Monasterii Floressiensis hujusmodi, quæ nondum effectum sortitæ erant, revocarentur, & ipsius Monasterii Floressiensis loco, dictum Monasterium Sancti Gerardi, quod Ordinario loci subesse dignoscatur, dictæ Mensæ Episcopali similiter uniretur, annecteretur, & incorporaretur. Ac quoniam Floressiensis, quam Sancti Gerardi Monasteriorum eorumdem fructus, redditus, & proventus uberores existebant, eidem Mensæ pensio annua, & perpetua mille Florenorum, viginti Scuderis monetæ illarum partium pro singulo Floreno computatis, valorem quingentorum Ducatorum auri de Camera non excedentium, super fructibus, redditibus, & proventibus Monasterii Floressiensis hujusmodi reservaretur, constitueretur, & assignaretur, ex hoc profectò difficultatibus, & incommodis præfatis obviaretur, ac necessariæ Episcopi Namurcensis pro tempore existentis subventioni commode confuleretur.

Cum dictus Philippus Rex asserens, ipsius Monasterii Sancti Gerardi, & illi forsitan annexorum fructus, redditus, & proventus sexaginta Ducatorum similium, secundum communem æstimationem, valorem annum non excedere, & dein Pio Prædecessori humiliter supplicari fecisset, quatenus priores unionem, annexionem, & incorporationem hujusmodi revocare, cassare, & annullare, ac nomen, titulum & dignitatem Abbatis in eodem Monasterio Sancti Gerardi suppressim, ipsumque Monasterium Mensæ Episcopali prædictæ perpetuò unire, annectere, & incorporare:

Nec non fructus, redditus, & proventus Monasterii Sancti Gerardi, ac pensionem mille Florenorum Mensæ Episcopali pro dote hujusmodi reservare, constituere, & assignare, ac aliàs in præmissis opportunè providere de Benignitate Apostolica dignaretur,

Præfatus Pius Prædecessor, qui dudum inter alia voluerat, quod perentes Beneficia Ecclesiastica aliis uniri, tenerentur exprimere verum annum valorem, secundum æstimationem præfatarum, etiam Beneficii, cui aliud uniri peteretur, alioquin unio non valeret, & semper in unionibus commissio fieret ad partes vocatis quotum interesset.

Quique ex injuncto sibi Officii Pastoralis debito sollicitæ considerationis aciem extendebat, ut Ecclesiarum quarumlibet, præsertim Cathedralium recenter institutarum dotationi, suorumque Præfulum opportunæ subventioni confuleretur, & ut honestis Catholicorum Regum id ab eo expetentium votis gratum præberet assensum, Ministerii sui Partes libenter adhibebat, aliaque super his variè etiam prius ordinata, si ratio quædam id ipsum suaderet, retractando disponebat, prout locorum, temporum, personarumque qualitate pensata, conspiciebat in Domino salubriter expedire.

Ipsam Philippum Regem à quibusvis Excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis Sententiis, Censuris & Pœnis, à jure, vel ab homine, quavis occasione, vel causa latis,

si quibus quomodolibet innodatus existeret, ad effectum infra scriptorum duntaxat consequendum, absolvens, & absolutum fore censens.

Nec non vires erectionis, & prioris unionis, ac litterarum, aliorumque præmissorum, & inde sequutorum, nec non aliarum dictæ Mensæ factarum unionum, annexionum, & incorporationum tenores, ipsiusque Mensæ Episcopalis fructuum, reddituum, & proventuum verum annum valorem pro expressis habens. Hujusmodi supplicationibus inclinatus, sub data vero quinto decimo Kalendas Decembris, Pontificatus sui anno quinto, unionem, annexionem, & incorporationem, de dicto Monasterio Florentiensi Mensæ Episcopali, sic, ut præmittitur, factas, ac inhibitionem, & decretum, nec non cum omnibus & singulis aliis in eis contentis clausulis desuper confectas litteras præfatas, processusque habitos, & habendos, per easdem, ac inde sequuta quæcumque, auctoritate prædicta revocavit, cassavit, annullavit, & irritavit, ac pro nullis, irritis, & infectis haberi, neque Monasterium Florentiense, ejusque Abbatem, Conventum, Personas, & Bona illis deinceps obnoxia fore, sed ab eis omnino libera, immunia, & expedita in omnibus, & per omnia, ac si nunquam emanassent, remanere decrevit.

Nec non in dicto Monasterio Sancti Gerardi, sive illud præmissis, sive alio quovis modo, quem etiam si ex illo quævis generalis reservatio, etiam in Corpore Juris clausa, præterquam per obitum apud Sedem prædictam resulset, idem Pius Prædecessor haberi voluit pro expresso) aut ex alterius cujuscumque persona, seu per liberam dicti Benedicti Abbatis, vel cujusvis alterius cessionem, de illius regimine, & administratione in dicta Curia, vel extra eam, etiam coram Notario publico, & testibus sponte factam, vacaret.

Etiam si tanto tempore vacavisset, quod ejus provilio juxta Lateranensis Statuta Concilii, aut alias Canonicas Sanctiones ad Sedem eandem legitime devoluta existeret, & illa ex quavis causa ad ipsam Sedem specialiter, vel generaliter pertineret, & super eisdem regimine, & administratione inter aliquos, seu de illorum possessorio, vel quasi, molestia (cujus statum idem Pius Prædecessor haberi voluit pro expresso) penderet indecisa, dummodo dicto die quinto decimo Kalendas Decembris eidem Monasterio Sancti Gerardi de Abate provisum canonicè non existeret, nomen & titulum Abbatis, ac Dignitatem Abbatialem eadem Auctoritate penitus suppressit.

Ac illud cum annexis hujusmodi, ac omnibus juribus, jurisdictionibus, & pertinentiis suis Mensæ Episcopali præfata, ita quod deinceps dilecti Filii Conventus dicti Monasterii Sancti Gerardi, & singulares illius personæ Episcopo Namurcensi pro tempore existenti, sicuti Abbati suo in omnibus, & per omnia subessent, eique parerent, & præstarent obedientiam, & reverentiam, prout olim Abbatibus ejusdem Monasterii Sancti Gerardi, qui pro tempore fuerant, præstare tenebantur.

Liceretque eidem Episcopo per se vel alium, seu alios corporalem possessionem, seu quasi, regiminis, & administrationis, ac Bonorum Monasterii Sancti Gerardi hujusmodi propria auctoritate liberè apprehendere, & perpetuè retinere, illiusque fructus, redditus, & proventus in suos, dictæque Mensæ usus, & utilitatem convertere.

Ac omnia & singula Prioratus, Præposituras, Dignitates, Administrationes, Officia, & Beneficia Ecclesiastica, cum Cura, & sine Cura, Sæcularia, & Regularia, ad collationem, provisionem, præsentationem, electionem, institutionem, confirmationem, & aliam quamvis dispositionem pro tempore existentis Abbatis dicti Monasterii Sancti Gerardi, communiter vel divisim, quomodolibet spectantia, illorum vacatione pro tempore occurrente, personis idoneis conferre, & de illis etiam providere.

Ac his, quæ ad honestum vitæ usum, & consuetas ejusdem Monasterii Sancti Gerardi elemosynas, ac Divini Cultus in eo, & dictorum ejusdem Conventus conservationem, & sustentationem solitas, consuetas, atque debitas pertinebant, prospicere, cujusvis licentiæ desuper minime requisita, eadem Auctoritate Apostolica etiam perpetuè univit, annexuit, & incorporavit.

Curam Monasterii Sancti Gerardi, ac regimen, & administrationem hujusmodi eidem Episcopo in spiritualibus & temporalibus plenariè committendo, Bonaque, nec non fructus, redditus & proventus Monasterii Sancti Gerardi hujusmodi dictæ Mensæ Episcopali pro illius dote constituendo, & assignando, eidem Conventui in quibusvis aliis in virtute Sanctæ obedientiæ, & sub Excommunicationis majoris latæ sententiæ, nec non privationis omnium Dignitatum, Beneficiorum, & Officiorum Ecclesiasticorum, per eos respectivè obtentorum, ac inhabilitatis ad illa, & alia in posterum obtinenda, penis districtius inhibens, ne ipsum Episcopum in præmissis, seu eorum aliquo impedire quoquomodo præsumerent.

Et insuper ipsi Mensæ Episcopali dictam pensionem annuam, & perpetuam mille Florenorum super omnibus & singulis ejusdem Monasterii Florentiensi fructibus, redditibus, & proventibus eidem Mensæ Episcopali, seu pro tempore existenti Episcopo Namurcensi, vel ejus Procuratori, ad id ab eo speciale mandatum habenti, per pro tempore existentem Abbatem, vel Commendatarium dicti Monasterii Florentiensi annis singulis, pro una vero in Domini nostri Jesu Christi proximè futura incipiendo, & pro altera medietatibus ejusdem pensionis in B. Joannis Baptistæ Nativitatum Festivitatibus in Civitate Namurcensi integrè persolvendam, & per dictum Episcopum Namurcensem etiam una cum Ecclesia Namurcensi, ac quibusvis Beneficiis Ecclesiasticis, per eum ex quibusvis concessionibus, & Dispensationibus Apostolicis quomodolibet pro tempore obtentis;

Nec non aliis pensionibus annuis sibi super quibusvis aliis fructibus, redditibus, & proventibus Ecclesiasticis pro tempore assignatis percipiendam, tunc Abbatis, & Conventus Monasterii Florentiensi hujusmodi ad id tunc expresso accedente consensu, præfata Auctoritate Apostolica reservavit, constituit, & assignavit.

Decernens posteriores, unionem, annexionem, incorporationem, reservationem, constitutionem, & assignationem præfatas, litterasque desuper conficiendas, sub quibuscumque revocationibus, suspensionibus, derogationibus, & moderationibus, vel alterationibus similium vel dissimilium unionum, annexionum, incorporationum, reservationum, constitutionum, & assignationum per eundem Pium, Prædecessorem nostrum, & Sedem præfata sub quibuscumque tenoribus & formis, ac cum quibusvis, etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, & decretis pro tempore factis, minime comprehendendi, sed semper ab illis exceptas, & quoties illas suspendi, vel revocari, aut illis derogari contigerit, toties illas in pristinum statum restitutas, & de novo, etiam sub data per ipsum Episcopum Namurcensem eligenda, concessas.

Et ad id, ut sub revocationibus, suspensionibus, & derogationibus hujusmodi minime comprehenderentur, vim Contractus inter Pium Prædecessorem, & Sedem, ac Episcopum Namurcensem, & Abbatem, ac Conventum Monasterii Florentiensi præfatos validè initi, & stipulati obtinere.

Nec non suspensiones, revocationes, & derogationes unionis, annexionis, & incorporationis aliorumque præmissorum, pro nova illorum concessione, & restitutione haberi, & censi debere.

Ac posteriores, annexionem, unionem, incorporationem, reservationem, constitutionem, & assignationem, aliaque præmissa, ac easdem litteras

nullo unquam tempore etiam ad Superiorem dicti Ordinis Sancti Benedicti, vel aliorum instantiam ex quacumque causa revocari, suspendi, alienari, limitari, aut ad juris terminos reduci, seu litteras ipsas de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis ipsius Pii Prædecessoris, aut alio quovis defectu notari non posse.

Nec causam, seu causas, propter quas illæ emanaverant, verificari debere, nec propterea, aut ex eo quod interesse habentes ad id vocati non forent, per subreptionem obtentas præsumi, & viribus carere, sicque per quoscumque Judices & Commissarios, quavis auctoritate fungentes, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, & causarum Palatii Apostolici Auditores, sublata eis, ut eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiti debere, irritum quoque, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Nec non pensionem præfatam nullatenus revocari, cassari, aut ad minorem summam reduci posse, ac pro tempore existentem Abbatem, seu Commendatarium Monasterii Florentini hujusmodi ad integram solutionem ipsius pensionis eidem Mensæ, ac pro tempore existenti Episcopo Namurcensi faciendam, juxta reservationis, constitutionis, & assignationis præfatarum tenorem, efficaciter, & perpetuò obligatum fore.

Ac volens, & eadem auctoritate statuens, quod si Abbas, seu Commendatarius Monasterii Florentini hujusmodi in dictis Festivitatibus, vel saltem infra triginta dies illarum singulas immediatè sequentes pensionem præfatam per eum tunc debitam non persolveret cum effectu, lapsis diebus eisdem sententiam Excommunicationis incurreret, à qua, donec Episcopo Namurcensi, vel Procuratori præfato de pensione hujusmodi tunc debita integrè satisfactum, aut aliàs secum, vel cum dicto Procuratore desuper amicablem concordatum foret, præterquam in mortis articulo constitutus, absolutionis beneficium nequiret obtinere.

Si verò per sex menses dictos triginta dies immediatè sequentes sententiam hujusmodi animo sustineret indurato, & tunc effluxis mensibus ipsis, regimine, & administratione Monasterii Florentini hujusmodi perpetuò privatus existeret, ipsum Monasterium vacare censeretur eo ipso; Non obstantibus secundò dicta voluntate sua prædicta, ac Lateranensis Concilii novissimè celebrati, uniones perpetuas nisi in casibus à jure permixtis fieri prohibentis, nec non recolendæ memoriæ Bonifacii Papæ Octavi, similiter Prædecessoris nostri, & aliis Apostolicis Constitutionibus, ac Monasteriorum, & Ordinum præfatorum juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & Litteris Apostolicis, præfatis Monasteriis, & Ordinibus, eorumque Conventibus, ac Superioribus, Prælatibus & personis sub quibuscumque tenoribus & formis, etiam per modum statuti perpetui, ac cum quibusvis, etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis decretis in genere, vel in specie, etiam motu proprio, vel Imperatoris, ac Regum, & Reginarum contemplatione, etiam consistorialiter, etiam contra uniones hujusmodi per quoscumque Romanos Pontifices, Prædecessores suos, ac forsan per eundem Pium Prædecessorem, & Sedem prædictam, etiam ex quibusvis causis, vel aliis quomodolibet concessis, ac etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis.

Etiam in illis, ac statutis præfatis caveretur expressè, quod statutis, privilegiis, & indultis ipsis nullatenus, aut non nisi modis & formis inibi contentis derogari posset, & si illis aliter derogari contingeret, derogationes hujusmodi nemini suffragarentur. Quibus omnibus & singulis,

etiam si pro sufficienti illorum derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad id servanda foret, dictus Pius Prædecessor, tenores hujusmodi pro sufficienter expressis habens, illis aliàs in suo robore permanens, ea vice duntaxat specialiter & expressè derogavit, contrariis quibuscumque.

Aut si pro tempore existenti Abbati, seu Commendatario Monasterii Florentini hujusmodi quoad præstationem, vel solutionem pensionis alicujus minimè teneretur, & ad id compelli, ac tam illi, quam Conventui, & dilectis Filiis Vallis, & aliis subditis Monasterii Sancti Gerardi hujusmodi, vel quibusvis aliis, communiter vel divisim, ab eadem esset Sede indultum, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possent per Litteras Apostolicas, non facientes plenam, & expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem, & quibuslibet aliis privilegiis, indulgentiis, & Litteris Apostolicis generalibus, vel specialibus, quorumcumque tenoribus existerent, per quæ litteris ipsius Pii Prædecessoris, si desuper confectæ fuissent, non expressa vel totaliter non inserta effectus earum impediri valerent quomodolibet, vel differri, aut de quibus, quorumque totis tenoribus de verbo ad verbum habenda esset in eisdem litteris mentio specialis.

Provisò, quòd propter posteriores unionem, annexionem, & incorporationem hujusmodi in dicto Monasterio Sancti Gerardi Divinus Cultus, ac solitus Monachorum, & Ministrorum numerus nullatenus minueretur, sed illius, & ejus Conventus prædictorum congruè supportarentur onera conlucta.

Ne autem de absolutione, revocatione, cassatione, annulatione, irritatione, suppressione, posterioribus unionem, annexione, incorporatione, inhibitione, reservatione, constitutione, assignatione, voluntate, derogatione, & decretis prædictis, pro eo, quòd super illis ipsius Pii Prædecessoris, ejus superveniente obitu, litteræ confectæ non fuerunt, valeat quomodolibet hæsitari, ipsique Philippus Rex, & pro tempore existens Episcopus Namurcensis illorum frustrarentur effectu.

Volimus, & similiter Apostolicam Auctoritatem decernimus, quòd absolutio, revocatio, cassatio, annullatio, irritatio, suppressio, posteriores unionem, annexio, incorporatio, inhibito, reservatio, constitutio, assignatio, voluntas, derogatio, & decreta Pii Prædecessoris hujusmodi, perinde dicta die, quinto decimo Kalendas Decembris, suum fortiantur effectum, ac si super illis ipsius Pii Prædecessoris litteræ sub ejusdem die data concessæ fuissent, prout superius enarratur.

Quodque presentes litteræ ad probandum plenè absolutionem, revocationem, cassationem, annulationem, irritationem, suppressionem, posteriores unionem, annexionem, incorporationem, inhibitionem, reservationem, constitutionem, assignationem, voluntatem, derogationem, & decreta præfata ubique sufficiant, nec ad id probationis alterius adminiculum requiratur.

Quocirca Venerabili Fratri nostro Episcopo Amnrensi, & dilectis Filiis Decano Ecclesiæ Namurcensis, ac Officiali Namurcensi per Apostolica Scripta mandamus, quatenus ipsi, vel duo, aut unus eorum, per se, vel alium, seu alios presentes litteras, & in eis contenta quæcumque, ubi, & quando opus fuerit, ac quoties pro parte Philippi Regis, & Episcopi Namurcensis præfatorum, vel alicujus illorum fuerint requisiti, solemniter publicantes, eisdemque Episcopo in adipiscenda possessione, seu quasi, regimini, & administrationis, ac Bonorum Monasterii Sancti Gerardi, & annexorum, juriumque, & pertinentiarum prædictorum, Auctoritate Nostra assistentes, faciant ipsi Episcopo à

Conventu obedientiam, & reverentiam debitas, & devotas, nec non à Vassallis, & aliis subditis Monasterii Sancti Gerardi hujusmodi consueta servitia & jura sibi ab eis debita integrè exhiberi, ac de Monasterio Sancti Gerardi, & annexorum eorumdem fructibus, redditibus, proventibus, juribus, & obventionibus universis integrè responderi, præfentesque litteras, & in eis contenta quæcumque per eos, ad quos spectat, firmiter observari.

Non permittentes Episcopum præfatum, per quoscumque desuper quomodolibet indebitè molestari, perturbari, vel impediri, nec non pensionem præfatam sibi, vel Procuratori præfato, juxta reservationis, constitutionis, assignationis, & decreti præfatorum continentiam, & tenorem integrè persolveri.

Et nihilominus pro tempore existentem Abbatem, seu Commendatarium Monasterii Florestensis, si illum Excommunicationis Sententiam hujusmodi eis incurrisse constiterit, quoties super hoc pro parte Episcopi Namurcensis prædicti fuerint requisiti, tandiu Dominicis, & aliis festivis diebus in Ecclesiis, dum major inibi populi multitudo ad Divina conveniret, excommunicatum publicè nuntiant, & faciunt ab aliis nuntiari, ac ab omnibus artibus evitari, donec Episcopo, vel Procuratori prædicto de dicta pensione tunc debita fuerit integrè satisfactum, ipseque excommunicatus ab hujusmodi Excommunicationis sententia absolutio- nis beneficium meruerit obtinere, contradicentes Auctoritate nostra, appellatione postposita, compescendo, non obstantibus omnibus supradictis.

Nulli ergò omnino hominum liceat, hanc paginam nostræ voluntatis, decreti, & mandati infringere, vel ei ausu temerario contraire.

Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo quinquagesimo sexagesimo sexto, sexto decimo Kalendas Februarii, Pontificatus nostri anno primo.

Subsignatum: Cæs. Glor.

Dilectis Morinis, suppressione illius Urbis Episcopatum, qui erat in Arthesia anno 1553. Paulus IV. & Pius IV post factam proventum Ecclesiasticorum inter Reges Hispaniæ & Franciæ divisionem ex una medietate crexerant Episcopatus, Iprensis in Flandria, & Audomarensis in Arthesia, Pius V. ex altera medietate erigit tertium Episcopatum Bononiæ in Picardia, cumque constituit Suffraganeum Archiepiscopi Rhenensis: anno 1566.

PIUS EPISCOPUS.

Servus Servorum Dei, ad futuram rei memoriam.

Divina Majestatis arbitrio super universas Orbis Ecclesias constituti, & tradita Nobis Apostolicæ Potestatis plenitudine, omnes in id mentis nostræ conatus intendimus, ut Fides Catholica, sine qua nemo salutis æternæ viam ingredi potest, etiam novorum (ubicumque usus possit) Præfulum institutione usque quaque integra & illibata permaneat.

Sed ea demum sollicitudo Nos impensius urget, cum veteres hujusmodi Præfulum Sedes, hostilitate prævalente, indignè jacere videntur, nec propriis in locis reparari possunt, ut in aliis accomodatioribus aliæ inde novæ (sicut populorum

salus, & Catholicorum Regum devotio postulat) salubriter ordinentur, ac in eis Pastores idonei deputentur, quorum opera & vigiliis Christiana Religio in suo solido statu valeat feliciter conservari.

Cum igitur postquam inter claræ memoriæ Henricum II. Francorum, ac charissimum in Christo Filium nostrum Philippum Catholicum Hispaniæ Reges conventum fuerit, quoddam olim Civitas Morinensis, prius expugnata & everfa, deinceps non restitueretur: Sed illius Ecclesia Cathedralis, atque Diocesis universa, nec non utriusque Beneficia, proprietates, census, decimæ, jurisdictiones & jura omnia, in duas partes cum beneplacito Sedis Apostolicæ dividerentur: ut scilicet earum altera Franciæ, altera verò inferioris Germaniæ futura esset.

Felicis recordationis Pius Papa IV. Prædecessor noster, ejus rei causa, suppressâ & extinctâ dictâ Morinensi Ecclesiâ, prædictam partem inferiori Germaniæ designatam, partim Iprensi, partim verò Audomarensi, Ecclesiis Cathedralibus, earumque Civitatibus & Diocesis, jam in dicta olim Diocesi Morinensi, & parte inferioris Germaniæ prædictæ, eadem auctoritate instituit, perpetuò assignaverit.

Nos etiam charissimi in Christo filii nostri Caroli Francorum Regis Christianissimi precibus adducti, hoc insigne opus ad Dei Laudem & Ecclesiæ Catholicæ exaltationem absolvere intendentes, habitâ super his cum Fratribus nostris deliberatione maturâ, de illorum consilio, Monasterium B. Mariæ Oppidi Bononiensis, Ordinis S. Augustini, olim prædictæ Morinensis Diocesis, in quo septem vel octo duntaxat Canonici degunt, per obitum quondam Joannis, dum viveret, ipsius Monasterii Abbatis, extra Romanam Curiam ante decennium defuncti, aut aliâ certo modo Abbatis regimine destitutum, & in eo nomen & titulum Abbatis, dignitatisque Abbatialis:

Nec non omnia & singula, Prioratus, Dignitates, Officia, Canonicales Portiones, & loca ejusdem, ac tam in eodem, illiusque Ecclesiæ, quam etiam ab illo dependentibus Prioratibus, cæterisque Beneficiis Ecclesiasticis, Ordinem, Statum, & Essentiam Regulares, remanentibus tamen in ipso Monasterio dictis septem vel octo Canonice in suis habitu & Regula, cum Canonicali portione quoad vixerint, seu donec ad alia hujusmodi Loca Regularia spontè ac canonicè transferant, auctoritate prædictâ tenore præsentium perpetuò supprimimus & extinguimus.

Ac prædictum oppidum, populosum quippe & celebre, agro & annonâ fecundum, commeatuque commodum, in Civitatem, Ecclesiam verò Monasterii hujusmodi, in Cathedralis, deinceps Bononiensem nominandam, sub invocatione ejusdem B. Mariæ, Archiepiscopi Remensis pro tempore existentis Suffraganeam futuram.

Et sub concordatis olim inter Sedem Apostolicam prædictam, & claræ memoriæ Franciscum I. Francorum Regem super nominatione personarum, certis tunc expressis modo & formâ qualificatarum, ad Ecclesias Cathedrales Regni Franciæ pro tempore vacantes, per Regem Franciæ pro tempore existentem, Romano Pontifici faciendâ, initis, comprehensam, quemadmodum olim Ecclesia Morinensis prædicta erat:

Sedemque Episcopalem pro uno Episcopo per dictum Regem Franciæ eidem Pontifici, seu Apostolicæ Sedi, etiam hæc primâ vice, & futuris deinceps temporibus, vigore seu prætextu dictorum Concordatorum nominando, qui illi præsit, & in perfectam Ecclesiæ Cathedralis formam ordinet & redigat: Abbates, Prælatos, & cæteros suæ Diocesis ad Synodum evocet, evellat, destruat,

Ereccio
novæ Ca-
thedralis.

II.
Ex Op.
Dipl. Mi-
rei Tom.
II. pag.
1102.